

Sygn. akt VII Ka 474/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Opolu w VII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Kwiatkowski (spr.)

Sędziowie: Sędzia S.O. Artur Grabowski

del. Sędzia S.R. K. T.

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Wiśniewska

przy udziale J. K.

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Opolu

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2013 roku

sprawy **H. N.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu

z dnia 31 stycznia 2013 roku, sygn. akt VII K 171/12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 474/13

UZASADNIENIE

H. N. został oskarżony o to, że:

w dniu 10 grudnia 2009 roku na odcinku drogi S. -Ż. w odległości 121 metrów przed tablicą miejscowości Ż. około godziny 15.20 kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...), naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc jezdnią drogi ze S. w kierunku Żelaznej nie zachował szczególnej ostrożności, nie upewniwszy się, że kierująca pojazdem V. (...) o nr rej. (...), jadąca za nim, nie rozpoczęła wyprzedzania, podjął manewr wyprzedzania rowerzysty E. W. i zajechał drogę kierującej pojazdem V. (...) M. P., która poruszała się lewym pasem jezdni wyprzedzając pojazd S., w wyniku czego straciła ona panowanie nad pojazdem i uderzyła pojazdem w rosnące po prawej stronie drogi drzewo, wskutek czego pasażerka pojazdu V. (...) B. P. doznała złamania trzonu kości udowej lewej z przemieszczeniem odłamów, stłuczenia twarzy, wstrząśnienia mózgu oraz licznych otarć naskórka na ciele skutkującego naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrojem zdrowia innym niż określony w art. 156 § 1 kk trwający dłużej niż 7 dni, druga pasażerka w/w pojazdu P. B. doznała licznych obrażeń ciała i zmarła na miejscu

zdarzenia, a przyczyną jej zgonu stały się obrażenia czaszkowo mózgowo oraz klatki piersiowej, a kierująca pojazdem M. P. doznała licznych obrażeń ciała i zmarła na miejscu, a przyczyną jej śmierci były obrażenia wielonarządowe,

to jest o przestępstwo art. 177 § 1 i 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Opolu wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt VII K 171/12:

1. oskarżonego H. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku wyczerpującego dyspozycję art. 177 §1, 2 k.k., z tym ustalenie, iż oskarżony podjął manewr wyprzedzania rowerzysty E. K. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 / jednego/ roku i 8 / ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art.70 § 1 punkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 /dwóch/lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 100 / sto/ stawek dziennych, określając wysokość każdej z nich na kwotę 20 / dwadzieścia / zł;
4. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ustęp 1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. ze zm./ zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego H. N. zaskarżył jego obrońca zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia bezwzględnych norm art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 150 § 1 k.p.k. i uznanie za odczytane, a następnie zaliczenie w poczet materiału dowodowego sprawy na którym opierał się sąd wydając rozstrzygnięcie protokołów sekcji zwłok, które wbrew normie art. 150 § 1 k.k. nie zawierają podpisu prokuratora, a zatem nie stanowią protokołu, jaki można uznać za odczytany po myśli art. 394 § 2 k.p.k. ;
2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 201 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez oparcie rozstrzygnięcia na opiniach biegłych z zakresu ruchu drogowego, pomimo iż opinie te, jako oparte na ustaleniach i danych nie wynikających z materiału dowodowego, mające znaczenie wyłącznie hipotetyczne, nie odpowiadające na wszystkie pytania sądu i wskazujące na niemożność odtworzenia przebiegu zdarzenia, nie opierające się na ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodach, a zwłaszcza dowodzie z zeznań powołanych w nich świadków, w tym świadka E. K., który był przesłuchiwany po wydaniu opinii pomimo, iż treść jego zeznań ma znaczenie dla rozstrzygnięcia, mają charakter opinii niejasnych i niepełnych, w związku z czym zachodziła podstawa do żądania opinii innego biegłego lub rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego po myśli art. 5 § 2 k.p.k.;
3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 389 § 1 i art. 410 k.p.k. poprzez nieodczytanie w całości w trakcie rozprawy w dniu 16 kwietnia 2012 r. wyjaśnień oskarżonego H. N., a mianowicie wyjaśnień zawartych na karcie 194-195 akt, a złożonych w trakcie rozprawy w dniu 10 listopada 2010 r. pomimo, iż odmówił on składania wyjaśnień, co doprowadziło do tego, że wskazane wyżej wyjaśnienia nie zostały ujawnione, a tym samym nie stanowiły przedmiotu rozważań sądu w zakresie linii obrony oskarżonego i ustaleń faktycznych w sprawie, a w konsekwencji wyjaśnienia te nie zostały również powołane w treści uzasadnienia wyroku;
4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 93 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez brak stanowiska sądu w przedmiocie dopuszczenia lub oddalenia wniosków dowodowych obrońcy złożonych na piśmie przy pierwszym rozpoznawaniu sprawy, a podtrzymanych na pierwszym terminie rozprawy w dniu 16 kwietnia 2012 r.;

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i oparcie orzeczenia na błędnych podstawach dowodowych w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego, a zwłaszcza poprzez niedokonanie rzeczowej analizy linii obrony, oparcie orzeczenia jedynie na wadliwych opiniach biegłych oraz sporządzenie uzasadnienia, w którego treści występują zasadnicze sprzeczności w zakresie ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego, a także przyjęcia lub odrzucenia linii obrony oskarżonego.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie, z ostrożności procesowej, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opolu.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 442 § 1 in principio k.p.k. „Sąd, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania orzeka w granicach, w jakich nastąpiło przekazanie (...). Taka sytuacja wystąpiła właśnie w przedmiotowej sprawie, w której Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 01 lutego 2012r. sygn. akt VII Ka 886/11 uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Opolu i przekazał tę sprawę Sądowi Rejonowemu w Opolu do ponownego rozpoznania (k.441). W uzasadnieniu wyroku sąd odwoławczy wskazał, iż w postępowaniu ponownym sąd meriti powinien zlecić opracowanie kolejnej opinii innemu zespołowi biegłych, co może poszerzyć podstawę dowodową orzeczenia (k. 452). Tak też uczynił sąd I instancji rozpoznając tę sprawę w postępowaniu ponownym wydając, na podstawie art. 193 § 1 k.p.k., art. 194 k.p.k., art. 200 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k., postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii pisemnej Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego w W. (W. M. i S. M.) na okoliczność przeprowadzenia rekonstrukcji zdarzenia drogowego z dnia 10 grudnia 2009r. na odcinku drogi S. – Ż. (k. 472). Wskazane wyżej Stowarzyszenie (...) – Instytut (...) i Ruchu Drogowego sporządziło opinię w przedmiotowej sprawie (k.447, 504a), z której sąd meriti przeprowadził dowód na rozprawie i z treści tej opinii wynika, że: „kierujący samochodem marki (...) podjął manewr wyprzedzania rowerzysty, na skutek niezrozumienia przez niego zasad bezpieczeństwa ruchu w sytuacji, gdy kierująca pojazdem V. podczas wyprzedzania S., już jechała lewym pasem ruchu i nie była obowiązana do włączenia kierunkowskazu” (k. 500).

Sąd I instancji w postępowaniu ponownym i uzupełnieniu postępowania dowodowego słusznie uznał, że oskarżony jest winny zarzucanego mu przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 k.k.

Jest oczywiste, że przepis art. 177 § 2 k.k. statuuje przestępstwo wypadku drogowego popełnione w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, którego skutkiem jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu. Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym może być umyślne albo nieumyślne, jednakże nawet umyślne naruszenie zasad w ruchu drogowym nie przesądza umyślnego charakteru tego przestępstwa, gdyż nie można przyjąć, że sprawca powodując wypadek drogowy przewidywał i godził się na skutki swojego zachowania.

Zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określają warunki bezpiecznego ruchu i stanowią konkretyzację ogólnych zasad ostrożności w zakresie ruchu lądowego, wodnego i powietrznego. Są one sformułowane w Kodeksie drogowym w sposób zgeneralizowany, niezależny od indywidualnych zależności uczestnika ruchu oraz nastawione są na cechy uczestników wymagane dla bezpiecznego uczestniczenia w tym ruchu; na każdym uczestniku ruchu ciążyą identyczne obowiązki w tej samej sytuacji (zob. K. Buchała : Przesłanki przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji drogowej. Warszawa 1973, s. 142).

Podkreślić należy, iż między naruszeniem zasad w ruchu drogowym a skutkiem wypadku musi istnieć związek przyczynowy. To w konsekwencji oznacza, iż sąd meriti w każdej sprawie dotyczącej występkę określonego w art. 177 k.k. powinien wnikliwie rozważyć, czy istnieje związek przyczynowy między stwierdzonym naruszeniem przepisów a zaistniałą kolizją drogową. Związek ten nie może być rozumiany tylko jako czasowe lub miejscowe następstwo wydarzeń, ale jako powiązanie wypadku drogowego z poprzedzającym go naruszeniem przez oskarżonego przepisów

o ruchu drogowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 listopada 1998 r., (...) 300/97. OSNKW 1998, nr 11-12, poz. 50).

Nie ulega wątpliwości, w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, że oskarżony kierując pojazdem i zmieniając zajmowany przez siebie pas ruchu był obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać (...) arg. ex. art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997r. – Prawo o ruchu drogowym. Oskarżony jako kierujący pojazdem miał obowiązek przed wyprzedzaniem upewnić się w szczególności, czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudniania komukolwiek ruchu oraz czy kierujący za nim pojazd nie rozpoczął wyprzedzania (arg. ex. art. 24 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20.06.1997r. – Prawo o ruchu drogowym). W judykaturze jest ukształtowane jednolite stanowisko, że warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie, jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich. Odbiega od takiego modelu zachowanie wykonywania manewru skrętu w lewo, czy też zmiany pasa ruchu, bez upewnienia się, czy nie spowoduje on zajechania drogi także pojazdowi jadącemu z tyłu. Zaniechanie takiego upewnienia się o braku zagrożenia przy wykonywaniu wskazanych wyżej manewrów oznacza nie zachowanie szczególnej ostrożności, jako warunku prawidłowego wykonywania manewru zmiany kierunku jazdy, określonego w art. 22 ust. 1 – Prawa o ruchu drogowym, a tym samym naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym (zob. postanowienie SN z dnia 12.08.2009r. VKK 34/09 OSNKW 2009, z. 9, poz. 81). Jak wynika ze wskazanej wyżej opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego złożonej do akt sprawy, którą biegli uzupełnili ustnie na rozprawie dnia 29 października 2010r. (k. 547-548), będąc bezpośrednio przez sąd przesłuchiwani, podtrzymali pierwotnie złożoną opinię w całej rozciągłości, z której jednoznacznie wynika, że oskarżony kierujący samochodem marki (...) podjął manewr wyprzedzania rowerzysty na skutek niezrozumienia przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Powyższe opinie złożone do akt sprawy, jak i opinia uzupełniająca złożona przez biegłych na rozprawie są pełne i jasne, stąd też nie obliowały sądu do powołania innego biegłego, czy też innych biegłych.

Nietrafny jest zatem zarzut autora apelacji, iż sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisu prawa procesowego art. 201 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.

Przepis art. 201 k.p.k. stanowi, że jeżeli opinia jest niepełna lub niejasna, bądź gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie, można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych. W doktrynie (zob. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do artykułów 1 do 296. Pod redakcją P. Hofmańskiego. Wydanie 3, Warszawa 2007, s. 946-949) przyjmuje się, że opinia jest niepełna wtedy, gdy nie zawiera odpowiedzi na wszystkie pytania sformułowane w postanowieniu o powołaniu dowodu z biegłego, zaś opinia jest niejasna wówczas, gdy sposób jej sformułowania nie pozwalała organowi procesowemu, w pełni ocenić, czy jest pełna, lub też nie pozwalała zrelatywizować sformułowanych w opinii wniosków z pytaniami zawartymi w postanowieniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się uwagę na to, że opinia jest niejasna wtedy, gdy jej sformułowanie nie pozwala na rozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich lub też zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługując się nielogicznymi argumentami, a także wtedy, gdy jej wnioski końcowe są nielogiczne, niewłaściwe lub łączą się z takimi zastrzeżeniami, że nie można wręcz ustalić ostatecznego poglądu biegłego, względnie jest on niezrozumiały lub końcowe wnioski nie znajdują oparcia w przeprowadzonych dowodach (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 września 1975 r., Z 24/75, OSNKW 1975, nr 12, poz. 172; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1988 r., II KR 92/88, OSNPG 1989, nr 2, poz. 35).

W rozpoznawanej sprawie, co oczywiste, opinia sporządzona przez Stowarzyszenie (...), jak i ustna opinia uzupełniająca złożona na rozprawie są pełne i jasne oraz udzielają jednoznacznie odpowiedzi na wszystkie sformułowane do niego pytania. Uznanie zatem przez sąd meriti powyższych opinii za wiarygodne należy w pełni podzielić.

Jeżeli zaś chodzi o zarzut naruszenia przez sąd I instancji przepisu art. 5 § 2 k.p.k., to należy wyjaśnić, że przepis ten statuuje regułę in dubio pro reo i nie można zasadnie stawiać zarzutu jego naruszenia, podnosząc wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub sposobu wykładni prawa, gdyż dla oceny, czy nie została naruszona reguła in dubio

pro reo istotne jest tylko to, czy sąd orzekający w sprawie powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, zaś sąd orzekający wybrał jedną z nich, - a taka sytuacja wystąpiła właśnie w przedmiotowej sprawie, gdzie sąd uznał za wiarygodne w całości opinie sporządzone przez biegłych, odmówił zaś wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, – to takie postępowanie nie jest równoznaczne z istnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., ponieważ w takim wypadku sąd orzekający jest zobowiązany dokonać ustaleń faktycznych na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte należy je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Tak więc, obraza przepisu art. 5 § 2 k.p.k. następuje zawsze wtedy, gdy sąd orzekający w sprawie poweźmie wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do jej usunięcia rozstrzygnie ją na niekorzyść oskarżonego, w szczególności, gdy prawidłowa dokonana ocena zebranych w sprawie dowodów nie pozwala wykluczyć jednej z dwóch lub więcej równorzędnych wersji przebiegu wydarzeń istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu, to sąd orzekający ma obowiązek przyjąć za podstawę ustaleń faktycznych tę wersję, która jest najkorzystniejsza dla oskarżonego (vide: wyrok Sądu Najwyższego dnia 10 stycznia 2002 r., V KK N 238/01. Lex nr 56826).

Nietrafny jest również zarzut naruszenia przez sąd meriti przepisu art. 410 k.p.k.. Przepis ten jest zamieszczony w rozdziale 47 zatytułowanym (...) i nie pozostawia cienia wątpliwości co do tego, że reguluje on wymagania odnoszące się do merytorycznych przesłanek takiej właśnie postaci końcowego rozstrzygnięcia, jakim jest wyrok sądu I instancji i chodzi w nim o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2001r., V KKN 443/99. Lex nr 51662). W świetle przepisu art. 410 k.p.k. sąd I instancji powinien opierać swoje ustalenia faktyczne jedynie na tych dowodach, które zostały przeprowadzone w toku rozprawy głównej. Jest to uzasadnione tym, że na rozprawie głównej realizowana jest w pełni zasada kontradiktoryjności, wobec tego strony mogą realizować swoje uprawnienia poprzez zadawanie pytań i składania oświadczeń. W rozpoznawanej sprawie, co oczywiste, sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych na podstawie tych dowodów, które przeprowadził w toku rozprawy głównej. W tej sytuacji nie można zasadnie twierdzić, iż obraził przepis art. 410 k.p.k.

Bezzasadny jest także, w stopniu oczywistym, zarzut obrazy art. 389 § 1 k.p.k. Według tego przepisu, jeżeli oskarżony odmawia wyjaśnień, lub wyjaśnia odmiennie niż poprzednio, albo oświadcza, że pewnych okoliczności nie pamięta, wolno na rozprawie odczytywać tylko w odpowiednim zakresie protokoły jego wyjaśnień złożonych poprzednio w charakterze oskarżonego w tej lub innej sprawie, w postępowaniu przygotowawczym albo przed sądem, albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę.

W rozpoznawanej sprawie oskarżony na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2012r. (k.467-468) odmówił składania wyjaśnień. W związku z tym sąd meriti, na podstawie art. 389 § 1 k.p.k., odczytał protokół jego wyjaśnień z postępowania przed sądem w tej sprawie z kart 171-172 akt od słów „zrozumiałem” do słów „wyjaśnienia”. Na tychże kartach oskarżony złożył wyjaśnienia, a wobec częściowej niepamięci wyjaśnień złożonych w stadium przygotowawczym na kartach 128-130, sąd I instancji, na podstawie art. 389 § 1 k.p.k., odczytał jego wyjaśnienia z kart 128-130, po odczytaniu których oskarżony je podtrzymał (k.172). Nie odczytanie zatem przez sąd meriti wyjaśnień oskarżonego w dniu 16 kwietnia 2012r. na rozprawie głównej, złożonych w stadium przygotowawczym było zbędne, skoro zostały one odczytane na rozprawie głównej w dniu 11 października 2010r. (k.172), a te zaś zostały odczytane na rozprawie 16 kwietnia 2012r.

W świetle powyższego zarzut apelującego, iż sąd I instancji nie odczytał w całości w czasie rozprawy w dniu 16 kwietnia 2012r. wyjaśnień oskarżonego zawartych na karcie 194-195 akt, a złożonych w dniu 10 listopada 2010r. jest oczywistym nieporozumieniem, zwłaszcza że na wyżej wymienionych kartach są zeznania świadków, nie zaś wyjaśnienia oskarżonego.

Nie można także zgodzić się z zarzutem autora apelacji dotyczącym obrazy art. 424 k.p.k.. Przepis ten w § 1 pkt 1 stanowi, iż uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oprął się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Analizując

uzasadnienie wyroku sądu I instancji należy stwierdzić, że zostało ono sporządzone stosownie do wymogów określonych w wyżej cytowanym przepisie. Sąd meriti dokładnie bowiem wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowody, na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, uznając je za wiarygodne, a także odniósł się do dowodów, którym odmówił wiarygodności. Stanowisko sądu I instancji w tym zakresie zasługuje na aprobatę.

Nie można podzielić wniosku autora apelacji w kwestii dotyczącej zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanego mu przestępstwa, gdyż, jak zostało już wskazane, w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, wina oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 k.k. została w całości udowodniona, stąd też wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tegoż przestępstwa jest oczywiście niezasadny.

Nietrafny jest także wniosek autora apelacji w przedmiocie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż w sprawie zostały przeprowadzone niezbędne dowody, do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia oraz dokonano ich wnikliwej analizy i merytorycznie poprawnej oceny przez sąd meriti.

Z przytoczonych względów sąd odwoławczy – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k. – orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Orzeczenie o kosztach za postępowanie odwoławcze uzasadnia przepis art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).